

NOVI
ZVON

NOVI
ZVON

Revija za sodobno književnost

posebna erotična številka

junij 2020

KAZALO

POEZIJA	5
Sara Nuša Golob Grabner	6
<i>Nasilno eterično kot vijolice</i>	6
<i>Trsje</i>	7
<i>Komplementarne barve</i>	8
Dimitrij Škrk	9
<i>Čardaš</i>	9
<i>Senryu</i>	10
Zala Intihar	11
<i>Cikli sladkobe II. (vrač)</i>	11
<i>Cikli sladkobe V. (združitev)</i>	12
Staša Meglič	13
<i>Bila sem njegova Lolita</i>	13
Maša Rački	14
<i>(Ne)nafileana</i>	14
Klavdija KIA Zbičajnik	16
<i>Razpršena</i>	16
Sonja Grmovšek	17
<i>Medena</i>	17
<i>Želja</i>	18
<i>Ljubenica</i>	19
Alja Primožič	20
<i>Pesem, ki pride</i>	20
<i>Čez</i>	21

PROZA	22
Lotica in Valter Gorenc	23
<i>Per aspera ad astra</i>	23
Janez Car	29
<i>Skodelica kave malo drugače</i>	29
Sabina Frlic	32
<i>Herbarij izdihov</i>	32
PREVODI	34
John Keats (prevedel Gašper Kovačič)	35
<i>Napolni zame čašo do roba</i>	35
Anjuša Belehar	36
<i>Kupček dreka na zlatem pladnju ali vrhunci erotičnega po češko</i>	36

The image is a graphic design with a dark blue background. A large, horizontal, teal-colored brushstroke with irregular, torn edges is centered in the upper half. Overlaid on this brushstroke and the background is a gold-colored geometric pattern consisting of several intersecting diagonal lines that form a series of triangles and diamonds. The word "POEZIJA" is written in a bold, black, sans-serif font across the center of the teal brushstroke.

POEZIJA

Sara Nuša Golob Grabner

Nasilno eterično kot vijolice

Nasilno eterično kot vijolice
in večno zapisano v eter.

Hipnotično opojno,
nočno plešoče in praznično.

Impulzivno nedolžno,
mirno in dihajoče.

Veter je srebrn in živ.
Naj bom tvoj suženj.

Trsje

Brezpredmetno
se je izogibati trsju
za splošno iskrenost.

Zrcaliti se moraš na elegijo.
Odpirati moraš delce lucidnosti,
ko gledaš naslikano vodo.

Gradient pleše po točkah
in se jih erogeno dotika
med vprašanji o pretoku telesnosti
in definiranju šibkosti.

Zlató se najbolj sveti
poleti ob osmih zvečer,
zato so tvoji zvonovi
takrat tiho.
Splezaš nanje
in lahkotno zveniš v
vence vabečega uroka.

Komplementarne barve

Dotikati se sladke sivine,
prostorov med prostori.

Koprena miru
je del kože
in čar
je spontano iskan z očesom.

Kje se spajajo
diametralni ljubimci?
Kako se otipajo,
da ne zbledijo,
ko je zrak najlažji
in poletje prelivajoče?

Dimitrij Škrk

Čardaš

Tako lahkotno sva plesala najin ples
moja mala ciganka

Spominjam se tiste violine
in ritma tvoje strasti

Plesala sva in plesala ...
in jaz sem ti neprestano zrl v oči
Omotičen in pijan

A še preden se je pepel nočnih ognjev ohladil
si se razblinila

v prazen dan

Senryu

njen nenaden vzdih
in njegov silni vzdih –
med jezikoma

Zala Intihar

Cikli sladkobe II. (vrač)

Poljubi mi čelo.

Ustnice.

Poljub na obraz.

Vrat.

Še enkrat.

Na ramena.

Vse do prstov

na rokah.

Poljub na prsi.

In nižje,

nižje,

nižje ...

Če bi vedeli, kako se zdraviva,

bi naju vrgli

na grmado.

Cikli sladkobe V. (združitev)

Ko ugasne luč,

dragi,

se privijeva drug k drugemu;

iščeva se v temi, da bi našla pot domov;

gola v goli postelji –

greje naju

le

bližina

teles.

Staša Meglič

Bila sem njegova Lolita

Po navdihu romana Lolita (Valdimir Nabokov)

Bila sem njegova Lolita.

Medena pijača, ki jo je pil s prosojno belega pladnja.

Dvignil me je, kakor igračko,

malo Lo, kakršna sem bila.

Oblečeno samo v bele nogavičke

si me je posadil v naročje.

Drobna stegna so mu ostajala v rokah.

Bila sem njegova Lolita.

Vsa majhna in vročična

sem podrhtevala pod njegovimi prsti.

Z dimastimi očmi sem odpirala strop njegove sobe.

Združil jih je z lepljivimi ustnicami.

Potopila sem se v blazine.

Izpil je vodo okrog mene.

Nisem mu mogla uiti.

Bila sem njegova Lolita.

Maša Rački

(Ne)nafilana

nafilal si me
z besedami, polnjenimi
z bedo
in dolgčasom
nič novega
nič zanimivega
nič navdušenja v njih

nafilal si me
največkrat v postelji,
ker tam si obvladal
me imel pod nadzorom,
a vedno na enak način
brez strasti
brez kreativnosti
brez posluha

nafilal si me
z nešteti izgovori,
ki so omejevali
mojo spontanost
in radovednost
ne naveličaš se cone udobja
ne maraš moje družbe
ne rabiš mojih zamisli

nafilal si me

še z marsičem
obetal veliko,
a kaj ko s tabo
ni bilo iskrenosti
ni bilo pogovora
ni bilo bedastih priznanj

s teboj sem bila vedno nafilana s praznino

Klavdija KIA Zbičajnik

Razpršena

pod krošnjo
cvetoče japonske češnje
ležita zase popolna
na sveže pokošeni travi
in z očmi objemata nebo

pomladne misli
razpršeno plavajo
med pticami
ki z odprtimi kljuni
lovijo skoraj neviden mrčes

nepomembne skrbi
odpihne svež veter
ki po tleh šepeta
mimo bosih prstov na nogah
tja do zlepljenih ustnic

Sonja Grmovšek

Medena

Dišiš po medu in jaz te čutim
kot priokus lešnikov. Ljubimca sva,
zalepljena v večna odhajanja.

Želja

Jutranje te pogrešam v postelji,
da mi polizeš od samote osmoljeno kožo,
da se nabodeš na moje osamele misli,
da objameš mojo otožno joni,
da se nasmehneš moji jutranji očarljivosti
in se zahvališ za kavo.

Ljubenica

Ko se ljubiva na lubenici,
tvoja koža luži okus
po kovinskih odkruških in poletju.
Ližem, vsrkavam, se
borim z ognjenimi zublji in počasi
izgubljam zavest. Lepim se na stopljeno
kovino. Se vržem v sladkobo tvojega
asfaltiranega srca.

Ko se ljubiva na lubenici,
tvoja koža luži okus po
ognju, strahu, utrujenosti.

Alja Primožič

Pesem, ki pride

Slišiš jo,
ko te nemo kliče,
ko te nagovarja tišina modre svetlobe
in ti šepeta na uho žuboreč, žareč izvir.
Čutiš jo
med priprtimi vekami
v kalejdoskopu mavric na trepalnicah.
Uzreš jo
v žarkih zahajajočega sonca,
ki prodirajo čez pajčolan oblakov.
Tam jo čakaš.
V temi nočnega morja,
v ognju tlečega vetra,
v svetlobi mrtvih zvezd.
Čakaš, da spregovori morje,
da zajoče veter,
da vstanejo zvezde.
Približuješ se počasi.
Telo pomni tvoj dotik,
čutne celice vztrepetajo v pričakovanju poznane topline.
Tvoje drhteče sopenje narekuje ritem uverture.
Pod tvojimi prsti je moja koža napeta strune lire.
Ko zazvenim,
uslišiš spev muz.
Ko pride,
spregovori napev.

Čez

Ob grmenju tlečega peska
dihanje porazgubljeno skače
in mehko valovanje zvezdnega neba
razsvetlijo utrinki strel.

Zadržujem v sebi,
težko in trdo –
prediren pritisk prihajajočega
orkana.

Temno lubje borovcev
kljubuje vetru.
Čakaš me tam
na robu gorečega morja,
na robu črnega peska.
Čakaš tam,
kjer nihče noče
čakati predolgo.

Morje plamenov
grmi v pričakovanju nevihte.
Skočim
globoko in črno –
skozi izvor
in končno
čez.

PROZA

Lotica in Valter Gorenc

Per aspera ad astra

(odlomek iz romana *Dekle iz štetla*)

»Dober večer. Mi lahko poveste, kdaj dežura gospodič Grzegorz?« je Schlomit pobarala dekle na recepciji študentskega doma *Nawojka*, ko se je po božično-novoletnih praznikih vrnila v Krakov.

Punca, ki se je pri pultu večkrat menjavala z Grzegorzom, je neprijazno dvignila pogled: »Ni ga.«

Na vprašujoči Schlomitin pogled je z odporom dodala: »Odšel je. Ne študira več tu.«

»Ampak ...« se je nejeverno izvilo iz Schlomit, »saj je bil absolvent, samo še dva izpita ...«

»Prepisal se je, drugje bo končal fakulteto,« je skomignila receptorka, nato pa z neizrečenim očitkom kljubovalno pogledala Schlomit: »Ti si *tista* – Kirszenbaumova, ne?«

»Ja, gospodična Klara Podejrzańska se pogovarja z gospodično Kirszenbaum.«

»V čem je fora, da tako trapasto govoriš?! Kaj je narobe s tabo?!« se je zdajci zježila Klara. »Ne morem ti povedat', kam je Gregec šel. Ti je pa pustil tole.«

Schlomit je sumničavo sprejela zalepljeno kuverto brez naslova ali imena in pohitela v svojo sobico. Komaj je utegnila izpustiti mačka Izaka iz torbe in sneti tesne usnjene rokavice, že je neučakano trgala ovojnico:

Schlomit,

mila, plemenita, neskončno ljubljena, oboževana, strahospoštovanja vlivajoča!
Oprosti mi, ker se poslavljam na tak neoseben način, ampak bojim se, da se drugače ne bi zmožel odtrgati od Tebe, to pa bi bil moj konec. Druženje s Teboj je bilo kot nebeška mana, a hkrati se mi je nekje v ozadju prikazoval sivi gramoz pokopaliških stezic in vohal sem vonj sveže gomile, ki bi bila moja. Vsakič, ko sem zategnil portirsko rdečo kravato (ne vem, če sploh veš, mila moja, toda preko

študenta sem bil honorarno zaposlen kot nočni portir v hotelu Saski), sem imel privid, da njen konec privežem na medeninasto pipo in zategnem do sladke asfiksije med erekcijo s srečnim koncem. S Teboj sem doživel nekaj najlepših in najintenzivnejših trenutkov v svojem življenju, ki pa so mi hkrati razkrajali dušo. Ne morem si predstavljati, da bi se o tem izpovedal našemu družinskemu prijatelju škofu Skarpetkowskemu. Z veseljem sem kot Tvoj zvesti nevredni črv izpolnjeval vsako Tvojo najmanjšo željo. Toda Najin enkraten odnos me je vse bolj srkal in čutim, da tega ne zmorem več. Z veseljem bi dal svoje življenje zate, še posebej, če bi Ti bilo to v užitek. Bi Te to spolno zadovoljilo? Draga, reci eno samo besedo in bom premagan, povrnem se v Tvoj smrtonosen objem ...

Toda na svetu je samo še ena ženska, ki mi je, tako kot vsakemu Poljaku, najljubša izmed vseh in to je moja mati Beata, ki bi jo moja smrt pokopala. Da bi ohranil spomin Nate neomadeževan, sem moral stopiti iz začaranega kroga. Prosim, ne išči me (razen v primeru, da želiš opazovati in kontrolirati veličastno sladostrastno dejanje moje zadavitve s predmetom po Tvoji izbiri). Morda se nekoč spet srečava in se bova vsemu skupaj smejala (v srcu pa jokala). V mojem srcu boš vselej zasedala prav posebno mesto, takoj za mojo materjo. Raje Te imam kot svojo sestro in svojo sestro imam zelo rad.

Z večno ljubeznijo, Tvoj suženj in dolžnik, do konca nesrečni Grzegorz

Schlomit je najprej besno stisnila pismo v pesti, ob trepalnice so ji pričele butati solze. Grzegorz, Grzegorz, kaj se to pravi? Kaj sodobni poljski moški res ne prenesejo več nobenega štrapaca?! Taka nepodjetnost Kirszenbaumovo zelo iritira! Pa ja ni bila gospodična Kirszenbaum prezahtevna, saj je od Grzegorza želela le kanček discipline in predanosti? Kako je mogoče, da se je gospodična Kirszenbaum tako uštela pri oceni značaja tega mladeniča? Kako je možno, da je verjela v nekoga, da je videla plemenite poteze v nekom, ki je v svojih nizkotnih samouničevalnih nagonih enak ... podoben tisti beli sodrgi Rutyckim.

Nekaj trenutkov je preudarjala, nato pa sprijaznjeno zavzdihnila. Kirszenbaumova naj ne pozabi, kdo je in iz kakšnega testa je! Kaj bi dejal ded gospodične Kirszenbaum, ko bi jo zdajle videl?! S kotičkom robčka si je previdno

osušila oči, polne solz čiste jeze, skrbno poravnala list in ga vložila v predvojno lvovsko izdajo *Schmuel-Buh*.

Ko je nahranila Izaka, si je popravila šminko in odšla v zasneženo noč. Več kot uro je počasi stopala po neobljudenih, depresivnih ponovoletnih ulicah in zamišljeno lovila spuščajoče se snežinke na orokavičeno dlan. Nekajkrat se je ustavila, razširila roke in dvignila obraz z zaprtimi očmi proti nebu, nastavljajoč razžarjena lica mehko sedajočim, hladečim kosmičem, ki so se lenobno usipali iz nebeške pernice.

Naposled je stopila v majhen, skoraj prazen mlečni bar v Miodowi ulici. Naročila je košer kakav in sedla v bližino samotnega mladeniča, ki je končeval porcijo ajdove kaše z gobami. Ko je fant hotel odnesti pladenj, mu je zastavila pot.

»Tudi jaz odhajam, gospodič,« se mu je nasmehnila Schlomit in si prav počasi začela oblačiti plašč.

Še preden se je dečko zavedal, je korakal po pobeljeni ulici v drugo smer, kot je poprej nameraval, pod roko se ga je narahlo držala nepredstavljivo očarljiva lepotica in kramljala z njim s tihim, malce raskavim glasom. Občasno je govorila o neki gospodični Kirszenbaum ali vpletala besede v čudno spačeni nemščini, a to ga ni motilo.

Mladeniču – ime mu je bilo Karol, doma je bil iz Sosnowca in študiral je književnost – je Schlomit mimogrede zastavila vprašanje, če pozna pregovor *Per aspera ad astra*. Karol se je izkazal za zelo razgledanega; ne le da je poznal prevod, ampak je Schlomit tudi razložil, da je bilo to geslo velike vojvodine Mecklenburg-Schwerin, da se pojavlja v Vonnegutovi knjigi *Sirene s Titana* in še marsikje.

Ko sta se za hip ustavila v uličici ob obzidju, kamor cestne svetilke niso metale luči, je Schlomit Karola potisnila k zasneženemu zidu: »Želite spoznati *Per aspera ad astra* na način gospodične Kirszenbaum? Zdajle vam bo dala gospodična Kirszenbaum eno malo zvezdico, da veste, za kaj se je vredno potruditi.«

To rekoč ga je poljubila dolgo, neskončno strastno in sladko, še preden bi pob utegnil vprašati, kdo, za vruga, je sploh ta gospodična Kirszenbaum.

Ko sta prišla do *Nawojke*, je Schlomit dejala: »Pojdite naprej, levo do dvigala in v drugo nadstropje. Če vas kdo vpraša, recite, da greste na obisk k svoji sestri Wandi Horowicz. Živite v Bielsko-Biali in ste zobozdravniški asistent, poročen in oče dveh majhnih otrok. Kirszenbaumova takoj pride za vami.«

Komparativist je bil očaran nad Schlomitino lepoto in neposrednostjo, čisto majčkeno prestrašen in zmeden zaradi čudaške zgodbe, ki mu jo je prilepila, a ji ni ugovarjal. Sploh ni razmišljal, v kakšno pustolovščino se spušča in čemu se pod lažnim imenom pod noč tihotapi v ženski študentski dom.

Schlomit je res kmalu prišla za njim in ga brez besed potisnila v svoj začasni domek. Počasi je odložila plašč in kučmico. Sklenila mu je roke za vratom in ga pričela poljubljati. Mladenič je bil sprva zakrčen, a se je hitro znašel, najprej je Schlomit objel, jo nato začel mečkati in odločno ljubkovati po vratu.

Ko se je za hip odmaknil, da bi zajel sapo, se je Schlomit spretno izmaknila: »To so bile zvezdice. Čisto majceni utrinki. Zdaj bova pa šla do velikih, žarečih supernov. A pot vodi preko trnja.«

Slekla se je in pomagala izluščiti se tudi Karolu. Dečko sprva ni vedel, kam bi se dal – bo on zgoraj ali ... a že ga je Schlomit namestila v ustrezni pasji položaj in izvlekla izpod žimnice starinski jahalni bič s srebrnim ročajem v obliki hrtove glave.

Prvi udarci so bili lahki, le za ogrevanje, a Karola so prav neprijetno pretresali. Še preden bi se odločil, ali bi se uprl, pobegnili ali storil kaj tretjega, je Schlomit pričela sekati z vso močjo. Švrkala ga je po hrbtu, ritnicah, stegnih, ramah, od strani pod rebri ... V trtico mu je nekajkrat zabodla debelo iglo za šivanje volne, kar je bilo še posebej boleče.

In ko je Karolu že zmanjkovalo sape, ko so se mu pred očmi vrteli psihedelični prednezavestni krogi in spirale, je Schlomit lahkotno odvrгла bič na pisalno mizo, da je nekaj kapljic Karolove krvi popackalo njene sicer vzorne zapiske za *Komuniciranje v medicini*, nato pa Karola nežno, ljubeče položila na posteljo, prijela njegov prebujeni in hkrati preplašeni ud in ga objela z ustnicami. Nekajkrat se je spustila vse do mod, vmes spretno zavrtela jezik in že so se Karolu prikazovale najsijajnejše vroče zvezde.

Zadrži, zadrži, zadrži!!! Karol je globoko dihal in se osredotočal na to, da ne bi čisto takoj izbruhnil med Schlomitine ustnice in hkrati nejeverno-občudujoče brodil po njenih razpuščenih črnih kodrih, ki so pokrivali dobršen del njegovega telesa.

Nabrekli penis mu je medicinka odela v nepogrešljivo lateksno suknjico, ga zajahala in se s telesom prižela k mladeniču. Karol je nežno in hkrati goreče, kot bi sprejemal kupo mašnega vina, poprijel njene prsi, gladke in čvrste kot šampanjca čaše. Preznojeni obraz mu je posula s poljubi, nato pa se zarila z jezikom v Karolova usta.

Ko sta po neusmiljenem, plamenečem poletu skozi spiralno galaksijo globoko dihaše, sladostrastno nasičena pristala na krilih mavrice in objeta obmirovala, je Schlomit po nekaj zamišljenega molka strogo vprašala: »No, kako? Saj ni bilo prenaporno sprehoditi se skozi vrtnice in robide? Upam, da slučajno tudi ti ne razmišljaš o samomoru?«

Karol je nekaj trenutkov preudarjal, ali je res vse, kar se mu dozdeva, a bolečine po hrbtu in drugje, nekaj čisto zaresnih ran in krvavih madežev na rjuhi mu je govorilo, da ne sanja. Bledo se je nasmehnil Schlomit in bleknil: »Ne, nikdar se nisem počutil bolj živo kot sedaj, hvala lepa gospodična ...«

Schlomit se je zahihitala: »Najbrž si nisi mislil, da boš po ajdovi kašici dobil takle posladek?«

Karol je očarano pobožal Schlomitine neskončne lase: »O tebi bi lahko napisal roman, gospodična Kirszenbaum. In ga tudi bom.«

»Gospodična Kirszenbaum si bo štela v čast,« se je namuznila Schlomit in z odporom vstala. »Če gospodič želi, lahko v prihodnjih dneh skicirava še kako poglavje. Zdaj pa se mora gospodič Karol posloviti, ker lahko vsak čas pride cimra gospodične Kirszenbaum. Gospodična Kirszenbaum ga bo pospremila.«

Četudi bi res lahko vsak čas prispela Wanda, se Schlomit naenkrat ni več mudilo. Počasi, skrbno kot vedno se je oblekla in naličila. Karolove rane in modrice na hrbtu je očistila in nežno premazala z domačim češnjevim žganjem, v katerega je namočila arniko, ki jo je prejšnje poletje lastnoročno nabrala na močvirnih travnikih rodne Mazurije: »Gospodična Kirszenbaum študira za zdravnico. Sicer bo postala onkologinja, ampak zna pozdraviti tudi vsakdanje rane. Še posebej

tiste od palic, šib, bičev, knut, korobačev, vtikanj svinčenih uteži v sfinktre, nagajk, kančukov, igel za klobuke in volkobojev.«

Ko sta odhajala mimo recepcije, kjer je nek študent ravnokar poizvedoval, kdaj bo prosta računalniška soba, je Klara glasno zarenčala: »Lajdra čifutska!«

Schlomit je brez ženiranja prijela Karola pod roko in izpod spuščениh trepalničnih zastorov vrgla Klari zmagoslavno-zaničljiv pogled, se nasmehnila in odkorakala v noč.

Janez Car

Skodelica kave malo drugače

Opoldansko majsko sonce mi greje kožo, medtem ko počasi srebam kavo v centru mesta. Podaljšano posedanje ob kavi ni moj način preživljanja prostega časa. Raje imam več dogajanja, živim za akcijo, hehe. Ampak dva meseca razmišljanja v domači izolaciji je bilo dovolj za odločitev, da je treba poskusiti z inovativnimi pristopi k vsakdanjemu življenju. Take it easy. Prisežem, da je bil ta čas boljše gojišče za zaobljube kot novo leto.

Vzdušje okoli mene je prijetno. Enkrat za spremembo ni hektično. Nekaj umirjenega je v njem. Opazujem vrvež in razmišljam. Tudi mimoidoči manj hitijo, manj buljijo v telefon in bolj se zavedajo okolice. Uživam v kavi in ... skoraj spustim skodelico iz rok. Pizda. Trenutek, ko ti en sam vidni dražljaj skozi telo spusti elektriko in špricne v kri tono hormonov. Jaaaaaa! To je ON! Matija! Moj bog! Prejšnji mesec sva si začela pisati na eni od dejting aplikacij. Nisva se še menila o srečanju. Fak. Ko se usede za prosto mizo na drugem koncu terase, imam srčni utrip že na 200 +, telo se že rahlo poti, med nogami pa čutim tisto vztrajno ščemenje ... Sam je prišel ... Vsaj to, dober znak. Pogledal je v mojo smer in me ni prepoznal. Hvala tistemu, ki je izumil sončna očala. Meni pa že razganja telo na polno. Ni mi več pomoči. Možgan je naredil tunel, potisnil okolico v meglo. Zdaj sem v nemilosti hormonov in domišljije ... Spomini in želje butajo na plano ...

Dopisovanja, ki so se iz »Hej, kako si?« kmalu razvila v dobre debate. Menjavo xxx fotk. Seks po telefonu. Skrajno vzburljivi trenutki. Lepši del karantene. Tip se res zna odzvat' na vse možne situacije. Od vznemirljivega zapeljevanja, strastnega domišljjskega online seksa pa vse do mojega fetiša. Grobe dominacije alfa samca. To je bil vrhunec najinega dopisovanja. Ko te tip podredi s samozavestjo in ti da vedeti, da si njegova najljubša izbira. Ko se nenormalno pohotno odziva na dražljaje, ki mu jih vračaš. Ko ti možgani in domišljija skoraj v živo pričarajo

strastno grabljenje njegovih rok, utripanje njegovega trdega kurca, globoko dihanje ob svojem vratu, geste, s katerimi ti pokaže, kdo je tu gospodar in kdo je bil določen, da uboga ... In strastno porivanje v vseh mogočih položajih. In na vseh mogočih mestih. Uffff, mmmm, jaaaa!!! Trenutek, ko iz sebe ne spraviš drugega kot: »šeeeeee ... Močnejše! Uniči me prosim!!!« In trenutek, ko vase spraviš nekaj ogromnega. Temu rajc vzdušju so bili primerni vsi moji orgazmi ...

Gate imam že čisto mokre. Še dobro, da je na mizi prt. Z roko sežem med noge. Začutim vznemirjenje, zagrabim in stisnem. Srce v trenutku požene kri po žilah, da se mi kar zavrti v glavi ...

Kako bi se zdajle prilegel njegov pohoten pogled čez mizo, njegova noga ob moji, njegov kurac v meni ... Moje soočenje bi bilo drzno. Upor nečesa, kar misli, da mu pripada. To bi ga še dodatno podžgalo. Vem, da bi me hotel takoj. Grobo in hitro. Zamišljam si strasten fuk pod obokom v tesni ulici stare Ljubljane, ki je temna še celo sredi belega dne. Moje ob vlažno steno usločeno telo in nazaj potisnjena medenica. Njegovi veliki dlani okoli mojega vratu. Ritmično nabijanje debelega kurca. Ko imaš občutek, da se pod težo in pritiskom njegovega telesa ne moreš niti premakniti. Hkrati pa užitek, ki daje občutek, da je veselje premajhno zate. Uživam v vsaki sekundi. Ne ločim več med šumečimi udarci srčnega utripa v glavi in potiski njegove strasti vame. Dokler ne začutim, da se v meni razlije njegova toplota. In me zadihan potegne k sebi in šepne na uho: »Tole lahko postane tvoja dobra navada ...«

Sobotna sirena ob dvanajstih me vrne v realnost. Drhtim od vzburjenja. Nagonsko sežem v nahrbtnik, vzamem telefon in mu pošljem sporočilo: »Hey, hey, Matija.« On sproščeno sedi za svojo mizo. Vidim ga, kako rahlo trzne ob zvoku prispelega sporočila, a mirno in počasi odpije še dva požirka svoje pijače. Samozavest in samozadostnost. To me vzburja. V roke vzame telefon in začne klikati. Nasmeh na njegovem obrazu pove vse. Odgovori kratko s: »Hey, prijetno presenečenje ☺.« Všečno. Napišem: »Tnx, kaj počneš?« Matija nazaj: »V centru sem na pijači, frej cel dan ... a se dobiva na drinku okol dveh? ☺« Srce mi nenormalno razbija. Nisem več pri sebi. Pomaham natakarku in pustim na mizi denar za kavo. Vstanem in na pol prisebno odkorakam. Dovolj daleč, da me ne

more več videti. Oddahnem si in mu odpišem: »Super, lahko ja, ob dveh na Prešercu, se vidva ☺.« Na pol v oblakih hitim proti domu. Čez nekaj minut slišim zvok sporočila. Odprem aplikacijo in preberem v tistem trenutku najlepše sporočilo na svetu: »Vzemi si čas ... in pižamo tudi ☺ Matija.«

Sabina Frlic

Herbarij izdihov

Imel je rožo, ki se je premikala, ko je sijalo sonce. Pa poster od Elvisa Presleyja. Imel je spomin na prvega psa in vsaj kilo italijanske kave ves čas v omari. Njegovo življenje je bilo mirno. Kljub temu da si je vsak večer želel spuščati ognjemete in vpiti, da še vedno verjame v ljubezen. Ampak te stvari je dal zdaj na povodec in jih privezal za nogo pisalne mize. Imel je mir, uokvirjen nad svojo posteljo in ga je skrbno čuval, da mu ne bi pobegnil. Ker to mu je že enkrat dovolil, pa je doživel jedrsko eksplozijo na cvetočem travniku.

Včeraj je bil pri meni s šopkom rož na imaginarni ravni. Pod pazduho je stiskal skrinjo prežvečene ljubezni. Polna je bila oguljenih, skoraj ugaslih poljubov, ki so pritajeno žareli kot cigaretni ogorki. Preden je prišel, je rabil dvajset minut, da je stehal svojo previdnost in se do potankosti premazal z njo ter zatlačil vse izkušnje v žep. Potem je pozvonil.

Na moji postelji je sedel, kot da bi mu rekla, naj se usede na kaktus. Ni se sprostil do te mere, da bi slekel svoj plašč in odslonil bajonet od svojega telesa. Bi je kot menza ob sedmih zvečer, ko strežejo samo še mrzlo juho utrujenosti, ki jo ješ s plastično žlico.

Imel je par modrih oči in zdaj že mojo svežo roko na svojem tilniku. Imel je ves moj čas in še malo svojega povrhu. Rekel je: »Lepo mi je s teboj.« In potem se je odlepil od svojih spominov in za pet minut pristal v mojem meglenem svetu. Pisana megla je lezla iz vseh kotov in dušila njegove pretekke krike ter mu rahljala pas na hlačah.

Imel je modre oči ... a sem že povedala? In moj jezik v svojih ustih. Na njegovih ramenih so se pojavili popki pričakovanja. Spremenila sva se, bilo je prepozno,

da bi živel v realnosti. Postala sva star film, brez barve, poln okusa po večni pomladi. Lovil je moj vonj, ki mi je skakljaj pod majico in se puščal loviti kot majhen otrok in s svojim jezikom mi je iz pljuč potegnil rdečo vrtnico.

Imel je par modrih oči in bil je plesalec – vzel si je moje telo, ga obrnil za nekaj stopinj bolj na levo in potisnil glavo v trebuh blazine. Čez nekaj časa je začel pogrešati moj obraz, zato me je obrnil in potrgal bršljan, ki mi je lezel po nogah. Nato me je dvignil in zabil ob steno polno pisanega cvetja, da mi je pelod napudral lička. Z roko mi je zataknil lase za ušesa in shranil nekaj mojega vonja za spomin. Dvignil me je na mizo, kot bi bila cvetlični lonec, in nadaljeval.

In ko je končal, je pobral svoje igrače in me pustil s kosi svojega glasu v dva in pol krat štiri metre veliki sobi, ki jo je osvetljevala namizna svetilka. Vzela sem te kose glasu in jih dala sušiti v Slovar tujk. Štirinajst dni so se sušili. Potem sem jih vzela in jih nalepila v svoj herbarij in pod njim napisala »Navadni tolščak« – koristen plevel.

PREVODI

John Keats (prevedel Gašper Kovačič)

Napolni zame čašo do roba

Napolni zame čašo do roba,
dovoli mi, da v njej utopim svojo dušo:
da preženem ženske iz svojih misli
vstavi v čašo drogo,
ker se ne želim povesti po strugi navdiha,
ne želim napolniti glave – s poželenjem telesa.
Hočem pa globoko zajeti iz Leta;
nihče še ni videl – takega požirka.
Da bi v mojem srcu obupa
uročil najčistejšo podobo:
v mojih očeh veseljaka še ne videno;
v moji potujoči domišljiji še ne ubesedeno.
Zaman skušam pregnati
topečo mehkobo njenega obraza,
sij svetlečih očes, njene prsi – –
obličje zemeljskega raja.
Vse kar vidim, nikoli ne bo bolj blagoslovljeno,
saj moji očesi – izgubila sta vnemo.
Ko vsaj z užitkom bi razstiral:
antične spise; Muzino znanost,
če bi le vedela, kako bije mi srce;
kako z nasmehom odpustila bi mu tegobe – –
začutil bi olajšanja sladkobe
začutil bi – veselje tesnobe.
Kakor Primorec sredi pohorskega snega,
ki v mislih pretaka se mu Nadiža;
prav tako za vedno boš bila
glorija – mojega spomina.

Anjuša Belehar

Kupček dreka na zlatem pladnju ali vrhunci erotičnega po češko
Najslabši opisi seksa v sodobni češki literaturi

Stereotipni prizori Čehov, ki poleti romajo v Makarsko z zalogami domačih paštet in instant rezancev, res ne razvnamajo seksi domišljije – češki humor, ki je že od nekdaj zasajen v njihovo življenje in literaturo (ker literatura je življenje), pa prav tako ne. A ker seks je življenje je literatura, se erotiki ne moremo povsem izogniti niti v češki literaturi. In dobro je tako, ker bi bili v nasprotnem primeru prikrajšani za izjemne primere erotične imaginacije tipa *poseksaj me, ti veliki penis*, popolne odsotnosti poznavanja anatomije, kjer je mogoče nekoga, čigar noge imate ovite okoli vratu, hkrati ugrizniti v rit in umorov erotičnega z besednimi zvezami kot je na primer – *življenjska tekočina* namesto sperma.

Zadnja leta v sicer dobrodošlih, a hkrati boleče nerodnih opisih seksa blestijo tudi priznana imena – Michala Viewegha, Radko Denemarkovo, Jiříja Kratochvila in Petro Hůlovo lahko beremo tudi v slovenščini, v svetovnem, angleško govorečem merilu pa so, po oceni nagrade *Bad sex in Fiction Award*, z občasnimi erotičnimi zdrci proslavili med drugim Murakami, McEwan, Rushdie, Updike in Roth. Slab seks torej ni stvar nekih mehkovozancev, pač pa je lahko bera kvalitetne erotike siromašna tudi med literarnimi silaki.

Bilo bi zanimivo vedeti, ali drži tista stara maksima *Kdor zna, to počne, kdor ne zna, pa o tem piše*. A dokler tega ne vemo, lahko piscem slednjih (čeških) erotičnih cvetoberov po človeško zaželimo *Več sreče v praksi!* Ali vsaj *prihodnjič*.

David Záborský o zlatem pladnju dreka v celofanu grške mitologije v romanu *Onstran Alp*:

»Tudi v Nemčiji je Kateřina spala z njim kadar koli je hotel. Glede tega se ni nič spremenilo, niti najmanj se ji ni bilo treba truditi, prav nasprotno, uživala je, kakor pri felaciji tako pri kunilingusu, nič od tega zanjo ni bil tabu. Ni je motilo, da se je v takšnih primerih njen nos na trenutke znašel tik ob Janovi zadnjici ali da je

Janov jezik zašel prav do njene črne luknjice. Takrat jo je sicer obšel sram, a je že kmalu slastno zastokala in izbočila medenico.«

(...)

»Z ustnicami je v trenutku zaobjela Mathiasov penis. V roke je prijela njegova moda in s prstom drsela okrog njegovega anusa. Medtem je na drugi strani Piotr vtikal penis v llinčino zadnjico. Mathias sicer z analnim seksom ni imel nobenih izkušenj, a tu ni šlo toliko za nezmožnost, da bi zanj prosil, pač pa za odpor; še nobene ženske ni dovolj ljubil, da bi si želel s svojim penisom razvajati njene iztrebke. Zdaj pa si je želel prav tega. K llinčinim ustom je hotel na zlatem pladnju ponesti kupček njenega dreka; hotel je kot Odisej pripluti do črne Troje, se tam obrniti in se vrniti na Itako z drekom za sladko Penelopo.«

Michal Viewegh o božji katarzi (na kolenih) v zbirki *Bog v renaultu*:

»Ne da bi ga spustila z oči, si je spodvihala obleko, pod katero ni nosila hlačk, na široko razkoračila noge in pričela stoje urinirati. Oskarjevo vzburjenje se je stopnjevalo s hitrostjo, ki se da primerjati le še s tisto iz pubertetniških let. Padel je na kolena, na hladno igličevje – in komaj da je svoj neverjetno velik in trd penis izvlekel iz hlač, mu je že prišlo. Takšnega užitka ni doživel že leta – celo oči je moral zapreti. 'Ljubi bog, hvala ti!' je izustil.«

Miroslav Pech in nepoznavanje tehnikalij v romanu *Mainstream*:

»Sklonil se je, jo pograbil za noge in si jih zavihtel preko ramen. Lizal jo je in hlatal kot pes. Zagrizel se ji je v rit, ji sesal ščegetavček, ga cuzal in grizljajal. Če bi hotel, bi ji ga lahko v trenutku odgriznil. Morda bo to še storil. Nato jo je spustil niže, da bi lahko prodril vanjo. Nabijal je vanjo, kot bi bila kos govejega.«

Petra Dvořáková o vaškem erotičnem (in znova o mesu) v romanu *Vas*:

»Z Jitko to res rad počnem, poljubljam jo in stiskam, precej je divje. Potem pozabim na vse, ne morem se obvladati, na hitro si razvežem opasnico na kombinezonu, ga izvlečem in vtaknem vanjo kar na kuhinjski mizi med razrezanim mesom in kostmi. Videti je, kako zelo me hoče in zdi se mi, da bi jo lahko porival še pa še, a sem na srečo dovolj pri sebi, da kurca še pravočasno

umaknem in ji pridem na bedra. Ko vidi, da sem končal, se začne spet cmeriti, pade mi v naročje in ihti. Stojim tam z golo ritjo in naenkrat se mi vse upira. Ta kuhinja, vonj po mesu, najbolj pa cmerasta Jitka.«

Radka Třeščíková o strahu, da bo otrok videl najbolj mehanski seks svojega življenja, v romanu *Marmorni kolački*:

»Mami?«

V roki držim Lukášov penis in razmišljam, da bo Kryštof gotovo nekaj minutk zdržal brez naju, če zdaj zaklenem vrata.

»Kako dolgo mu bo vzelo, preden naju najde?« Lukáš vznurjeno zašepeta.

Skomignem z rameni: »Trideset sekund?«

Lukáš se obrne in sam zaklene vrata. Nasmehnem se mu in ga poljubim nekam na sredo prsi, potem na trebuh, nato pa se spustim na kolena.

»Mami, kje si? Babica?«

Trudim se, da bi preslišala njegove klice, tarnanje in jok, a orgazma tako ne bom doživela, kako ga tudi naj, če pa se Kryštof zunaj dere, a glavno je, da bo brez težav prišlo Lukášu, prav je tako in to si tudi zasluži, saj naju je sprejel v svoj dom.

*Avtorji so bili v ožjem izboru Nagrade za najslabši opis erotične scene, ki jo podeljuje revija Reflex.

*Vsi odlomki v prevodu A. Belehar.

Literatura:

Zábranský, David: *Za Alpami*. Větrné mlýny, 2017.

Viewegh, Michal: *Bůh v renaultu*. Druhé město, 2017.

Pech, Miroslav: *Mainstream*. Carcarosa, 2018.

Dvořáková, Petra: *Dědina*. Host, 2018.

Třeščíková, Radka: *Bábovky*. Motto 2016.

NOVI ZVON

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Zarja Vršič

Strokovna sodelavka – lektorica:

Jana Šter

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar

Letnik IX, številka 3

(junij 2020)

ISSN: 2350-4307

Revija deluje pod licenco creative commons.